

подли и святотани души, такива законни варварщини, такива законни виновности, съ едно равнодушіе, съ единъ цинизмъ, които бы укротили и най-жестокото сърце и бы нажалили и най-чернитъ души. Едно приключеніе подобно на това стана на 1782, въ която година ся открихъ се тѣй чело-вѣцы хвърлены въ страшни подземници отъ двадесять, три-десять и до педесять години. Но въ онова време царуваше Іосифъ II, и неговата дѣятелность беше голѣма, защото щомъ ся извѣсти за тѣзи скверни престѣпленія и за вчасъ даде на сѣдъ тѣзи злодѣйцы, като зе таквизи дѣятелны и стро-ги мѣрки срещу калугеритѣ и мѣнастыритѣ, штога направи сѣщій Папа, покровительтъ имъ, да отиде въ Віенна, за да може да услади малко царскѣтъ строгость.

И ако читателитѣ искатъ нѣкой примѣръ отъ гнуснитѣ работи на тѣзи *дѣвици и пречисти сестри Божіи*, нѣма друго освенъ да поглѣднатъ на женскій мѣнастырь Каролин-скій близо Прага и да видятъ какъ една калугерица, която на вѣрно не е была по лоша отъ другитѣ, защото ся нави отъ силный инстанктъ на любовѣта, ся осѣди отъ сѣдови-щето на святитѣ сестри да ѿ затворятъ до животь въ една стаичка връхъ черковното труло, дѣто тя посредъ измѣ-чваніята, единъ день въ отчаеніето си, ся обеси о една грѣда.

Но да ся върна на моята повѣсть.

Щомъ Якинтъ ся привдигна и придоби разумностьжъ си, едва можеше да ходи, излезе отъ кѣщи самичакъ и никоу вече не го видѣ да ся върне назадъ, и азъ съ ся-чкото търсеніе що направихъ никога нищо ниможихъ за не-го да откря. Едни казвахъ че отишелъ въ Америка, други че отишелъ въ Франція, други, на Цариградъ, но самата и-ствия е че той не ся яви въ Краковъ освенъ послѣ 17 го-дини отъ заминуваніето му. И азъ въ свой редъ трѣбашѣ